

Odwołanie od postanowienia Prezesa Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 18 grudnia 2009 r. w sprawie F-92/09 R, U przeciwko Parlamentowi, wniesione w dniu 5 marca 2010 r. przez Parlament Europejski

(Sprawa T-103/10 P(R))

(2010/C 113/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i K. Zejdová, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: U

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene zaskarżonego postanowienia Prezesa Sądu do spraw Służby Publicznej;
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o zarządzanie środkami tymczasowymi poprzez oddalenie go jako bezzasadnego;
- stwierdzenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszego odwołania wnoszący je żąda uchylecia postanowienia Prezesa Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 18 grudnia 2009 r. wydanego w sprawie F-92/09 R U przeciwko Parlamentowi, którym decyzja z dnia 6 lipca 2009 r. o zwolnieniu została zawieszona aż do wydania przez Sąd orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Celem uzasadnienia odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty:

- braków w uzasadnieniu, gdyż w wielu miejscach rozumowanie przedstawione w zaskarżonym postanowieniu nie umożliwia poznania powodów decyzji podjętej przez sąd rozpatrujący wniosek o zarządzanie środkami tymczasowymi;
- nieprzestrzegania prawa Parlamentu do obrony, ponieważ postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych wykracza poza zakres podstawowej oceny na podstawie art. 102 ust. 2 regulaminu Sądu do spraw Służby Publicznej, zgodnie z którym we wnioskach o zarządzanie środkami tymczasowymi należy w szczególności określić okoliczności wskazujące na istnienie pilnej potrzeby oraz okoliczności faktyczne i prawne uzasadniające *prima facie* zarządzanie wnioskowanymi środkami. Wkraczając w szczegóły związane z istotą sprawy a w szczególności wypowiadając się co do

szczegółów przebiegu postępowania w przedmiocie poprawy wyników pracy postanowienie naruszyło prawo Parlamentu do obrony a instytucja ta została pozbawiona możliwości zajęcia stanowiska i obrony w tym względzie;

- nieprzestrzegania przepisów dotyczących ciężaru dowodu gdyż w odniesieniu do przesłanki pilności nie zostały wzięte pod uwagę wszystkie mające znaczenie okoliczności, które mogły mieć wpływ na sytuację finansową skarżącej, co stanowi naruszenie zasady równości stron w postępowaniu sądowym.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2010 r. — BASF przeciwko Komisji

(Sprawa T-105/10)

(2010/C 113/104)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BASF (Ludwigshafen am Rhein, Niemcy) (przedstawiciele: F. Montag, J. Blockx i T. Wilson, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10568 z dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie COMP/M.5355 — BASF/Ciba, na mocy której odrzucono przedstawiony w dniu 6 listopada 2009 r. wniosek o zatwierdzenie Roquette Frères jako nabywcy Divestment Business SDA

oraz wniosek o zmianę zakresu zobowiązań, od wykonania których Komisja uzależniła w decyzji C(2009) 1961 z dnia 12 marca 2009 r. uznanie za zgodną ze wspólnym rynkiem transakcji, w ramach której skarżąca uzyska kontrolę nad całością holdingu CIBA Holding AG (zwanego dalej „Ciba”).

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze twierdzi ona, że odrzucając zaproponowanego nabywcę pozwana naruszyła art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 ⁽¹⁾, pkt 418 i 419 decyzji zatwierdzającej przejęcie Ciba przez BASF, pkt 4 lit. a) i b), pkt 13, 14 i 34 załączonej do wskazanej decyzji listy zobowiązań, załącznik B do tej listy, a także pkt 31, 48, 73 i 102 obwieszczenia w sprawie środków zaradczych ⁽²⁾.

W szczególności skarżąca podnosi, że pozwana odrzuciła proponowanego nabywcę, opierając się na błędnych ustaleniach faktycznych, oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie bodźców zachęcających Roquette Frères do utrzymania i rozwoju Divesment Business. Ponadto skarżąca twierdzi, że pozwana oparła się na błędnych ustaleniach faktycznych oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie wniosku skarżącej o zmianę zobowiązań na podstawie klauzuli przewidującej możliwość rewizji ich treści.

Po drugie skarżąca utrzymuje, że w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę proporcjonalności, gdyż — jak twierdzi — odrzucenie jej propozycji nie było konieczne do osiągnięcia celu zobowiązań, jakim jest zapobieżenie powstaniu bądź wzmocnieniu pozycji dominującej.

Po trzecie skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła zasadę dobrej administracji oraz art. 296 TFUE, gdyż nie wysłuchała skarżącej przed wydaniem decyzji oraz nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia zaskarżonego aktu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw), Dz.U. 2004, L 24, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 802/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz.U. 2004, L 133, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-106/10)

(2010/C 113/105)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Hiszpania (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji C(2009) 10136 wersja ostateczna z dnia 18 grudnia 2009 r. dotyczącej zastosowania korekt finansowych w odniesieniu do Sekcji Orientacji EFOGR w części odpowiadającej programowi inicjatywy wspólnotowej CCI 2000 ES.06.0.PC.003 (Hiszpania — Leader+Aragonia), oraz

— obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy zaskarżonej decyzji Komisja zastosowała, w odniesieniu do wydatków objętych przez władze hiszpańskie wnioskiem do dnia 4 czerwca 2008 r., korektę finansową netto w wysokości 2 %, co powoduje zmniejszenie o 652 674,70 EUR pomocy z Sekcji Orientacji EFOGR przeznaczonej na wydatki w ramach wyżej wymienionego programu, przyznanej zgodnie z decyzją Komisji C(2001) 2067 z dnia 31 lipca 2001 r.

Królestwo Hiszpanii podnosi dwa zarzuty, ze względu na które należy stwierdzić nieważność decyzji:

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia polegającego na niewłaściwym zastosowaniu art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 ⁽¹⁾ z uwagi na to, iż rzekome nieprawidłowości, które uzasadniają zastosowanie przez Komisję korekty finansowej, nie stanowią w rzeczywistości naruszenia art. 4 rozporządzenia (WE) nr 438/2001 ⁽²⁾, a to ze względu na to, że z ustanowionego w tym przepisie wymogu tego, iż protokół kontroli na miejscu powinien stwierdzać stan wykonanych prac, nie wynika koniecznie, że protokół ten powinien zawierać wykaz przeprowadzonych kontroli w przypadku, gdy z łatwością można o nich uzyskać informację.